

CON MÈO ĐEN

(Truyện Ngắn Mỹ)
(Đăng lần đầu trên tạp chí “*Philadelphia United States Saturday Post*”
ngày 19/8/1843)

Tác giả: **Edgar A. Poe**
(**TTBG** chuyển Việt ngữ).

Để viết một câu chuyện hoang đại nhất mà cũng là tầm thường nhất, tôi không chờ đợi, cũng chẳng muốn cầu xin lòng tin của bất cứ ai. Hẳn là điên nếu làm như thế, bởi vì chính ngay tôi, đặt vào hoàn cảnh kẻ khác, cũng sẽ không tin những gì sắp viết ra đây. Tôi không điên, và chắc chắn là không mơ. Ngày mai đâu có chết thì hôm nay tôi vẫn muốn cời ra tất cả cho lòng nhẹ nhõm.

Mục đích chính của tôi là được trình bày với độc giả bằng một thái độ thẳng thắn và rõ ràng về những sự kiện xảy ra đã làm tôi kinh sợ, đồng thời là nguyên nhân của những đau khổ và hủy hoại mà tôi phải gánh chịu. Tôi không cố gắng để thêm ý kiến cá nhân vào những gì sắp kể. Tôi nhìn nhận các sự việc đã gặp thì rất khủng khiếp, nhưng nhiều người khác có thể sẽ mang ý nghĩ đơn giản rằng đó chỉ là một câu chuyện bình thường, tự nhiên và thuần lý.

Câu chuyện về luật nhân quả, chẳng có gì là đặc biệt.

Từ thuở bé, tôi sớm được đề ý bởi sự nhẹ nhàng và lòng nhân ái nổi bật trong cá chất. Tính dịu dàng của tôi rõ rệt đến nỗi thường làm cho bạn bè phải trêu chọc. Đặc biệt là tôi rất ưa thích súc vật. Điều ấy phát xuất từ sự kiện tôi đã được cha mẹ ban cho nhiều giống vật khác nhau để nuôi dưỡng. Tôi mất khá nhiều thì giờ vì chúng và thấy rằng không có gì thích thú hơn khi được cho chúng ăn và vuốt ve chúng.

Cá tính đặc biệt này phát triển càng nhiều thêm khi tôi ở vào tuổi thiếu niên và luôn cả tuổi thanh niên. Những con vật bé nhỏ ấy trở thành một trong những nguồn vui lớn của tôi.

Với những ai đã từng yêu thích một con chó thông minh và trung thành thì tôi chẳng cần giải thích về sự vui thú mà con vật có thể đem lại cho họ. Có điều gì đó trong tình cảm vị tha và hy sinh của những con vật, hẳn sẽ dễ dàng làm cảm động trái tim những kẻ thường xuyên khảo sát tình bạn nhỏ bé và chân thành giữa chúng với con người.

Tôi lập gia đình sớm và sung sướng vì gặp được người vợ có tính khí rất hợp với mình. Bị ám ảnh bởi sở thích đặc biệt này, vợ tôi đã ra sức tìm kiếm cho tôi những con vật nhỏ bé với sự vui sướng thật sự. Chúng tôi có những con chim, một con chó nhỏ, những con thỏ, một con khỉ và một con mèo.

Đặc biệt con mèo, rất đẹp và to lớn cách kỳ lạ, thân hình tuyền đen. Sự lanh lẹn của nó đáng làm ngạc nhiên kẻ khác.

Còn nói về sự thông minh, vợ tôi, người rất mê tín dị đoan đã phải nhiều lần nhắc nhở đến các quan niệm thông thường lâu đời rằng tất cả những con mèo đen đều là những vị phù thủy trá hình. Không phải vì sự quan trọng hóa của vợ tôi mà tôi lưu tâm đến điểm ấy, nhưng chỉ sau khi mọi việc xảy ra, nhớ lại lời nàng, tôi mới ngẫm nghĩ để mà nhận ra sự trùng hợp nào đó với vấn đề con mèo.

Pluto –tên con mèo—là con vật được tôi ưa thích nhất. Chính tự tay tôi cho nó ăn và vuốt ve đùa giỡn với nó. Nó theo sát tôi bất cứ nơi nào trong ngôi nhà, và cũng thật khó mà ngăn trở để nó khỏi đi theo chân tôi trên các đường phố. Tình bạn giữa tôi và nó kéo dài như thế trong nhiều năm.

Về sau, do bởi những xúi quẩy của ma quỷ mà tính tình tôi càng lúc càng trở nên hư hỏng (tôi phải xấu hổ mà thú nhận điều ấy). Từng ngày một, tôi đâm bất thường cáu kỉnh và ít quan tâm đến kẻ khác. Với vợ tôi, tôi bắt đầu ăn nói lỗ mãng, thậm chí có khi còn toan thượng cẳng chân hạ cẳng tay với nàng.

Những con vật nuôi trong nhà dĩ nhiên cũng bị ảnh hưởng bởi sự thay đổi tánh khí của chủ chúng. Tôi không những lơ là mà còn xử tệ với chúng nữa. Tuy nhiên, với riêng Pluto, tôi vẫn còn đủ lưu tâm để tự kèm chế không ngược đãi nó, như đã từng làm trên các con chó, con khỉ và luôn cả con chó vào những lúc bởi tình cờ hay bởi ưa thích mà chúng lần quẩn bên chân tôi. Sự khó chịu của tôi tăng trưởng dần, cũng giống như chất rượu ngày càng nhiều thêm trong máu. Để rồi cuối cùng, đến ngày Pluto, lúc ấy đã già và bớt lanh lẹn thông minh, cũng bắt đầu ném những hiệu quả gây ra do bởi tính khí buồn bực bệnh hoạn của tôi.

Một đêm kia, từ quán rượu dưới tỉnh trở về nhà trong hơi men chuênh choáng, tôi chợt nhận thức rằng con Pluto muốn lần tránh sự hiện diện của tôi. Tôi bèn tóm lấy nó. Trước sự dữ tợn mà tôi đang tỏ lộ, nó hoảng sợ nhe răng cắn nhẹ lên tay tôi.

Sự tức giận ma quỷ mau chóng chiếm cứ tâm tư khiến tôi không còn biết gì nữa. Từng sợi thịt tôi run lên, cái thiện tính tự nhiên của con người vụt biến đâu hết cả để chỉ còn lại một nỗi ác tâm duy nhất. Tôi bèn tóm chặt lấy cổ họng con vật đáng thương rồi rút từ trong túi áo khoác ngoài một con dao nhíp, bật lưỡi ra và thận trọng khoét đi một mắt của nó. (Giờ đây viết lại những điều đê tiện xấu xa đó, tôi phải thú nhận rằng mình thật rùng mình và xấu hổ.)

Sáng ngày kế tiếp, sau một giấc ngủ vùi, lý trí trở lại, tôi cảm nghe vừa kinh sợ vừa hối hận vì tội ác đã phạm đêm trước. Tuy nhiên, trên hết, cảm nghĩ yếu đuối không rõ ràng đã chiếm cứ đầu óc làm cho tâm tư trở nên an ổn. Tôi lại lao đầu vào những việc làm quá đáng và chẳng bao lâu sau nhận chìm trong men rượu tất cả các kỷ niệm về những hành vi tàn ác đó.

*

* *

Trong lúc ấy thì Pluto hồi phục dần. Nơi con mắt bị móc, một cái lỗ sâu hoắm hiện ra ghê rợn, nhưng rồi mau chóng lành lặn hẳn. Con vật đi vòng quanh nhà như thường lệ, nhưng mỗi khi thấy tôi đến gần, nó lăn tắn một cách sợ hãi.

Thoạt đầu, tôi cảm nghe chua xót phiền não vì sự xa lạ của con vật đã từng yêu thương mình ghê gớm. Nhưng cảm nghĩ này sớm nhường chỗ cho sự tức giận. Và rồi cuối cùng cái tính ác hiểm càng gia tăng mạnh mẽ đến không sửa đổi được trong con người tôi.

Ai trong đời đã chẳng từng trải qua những hành vi độc ác mà không ý thức được tại sao lại làm như thế. Có phải con người từng có khuynh hướng vi phạm luật lệ chỉ vì đơn giản không biết rằng đã hành xử như vậy?

Đó cũng là điều không thể hiểu được tại sao tôi lại cứ tiếp tục và kết thúc sự tội lỗi của mình bằng hành động bắt con Pluto vô tội phải gánh chịu một nỗi đau đớn quá đỗi.

Một buổi sáng, rất lạnh lùng, tôi len lén tròng sợi giây thừng vào cổ con mèo rồi treo nó lên một cành cây. Treo nó mà nước mắt tôi ứa ra nơi khoé. Treo nó với một nỗi hối hận trong tim. Nhưng tôi treo nó bởi vì tôi biết rằng nó đã từng yêu mến tôi và cũng bởi vì tôi chẳng cảm nghe chút nào tội lỗi. Treo nó, bởi vì tôi biết rằng làm như thế tức là tôi đã phạm một tội ác – một tội ác chết chóc mà tôi đã liều mạng đánh đổi cả linh hồn mình vào trong đó, vượt quá khỏi sự cứu rỗi của đấng Thượng Đế đầy tình thương và đầy khủng khiếp uy quyền.

Ngay buổi tối làm xong tội ác, đang ngủ say, tôi bị đánh thức vì những tiếng kêu chữa cháy. Các tấm màn trong phòng tôi đều bốc lửa. Toàn thể căn nhà chìm vào biển sáng.

Tôi phải vô cùng chật vật mới cứu được vợ, người làm và cả chính tôi thoát ra ngoài cuộc hỏa hoạn tàn bạo. Tất cả tài sản tạo dựng bấy lâu đều bị cháy rụi. Tôi cảm nghe hoàn toàn tuyệt vọng.

Tuy nhiên, tôi chẳng buồn tìm hiểu để phối hợp xem có điều gì liên hệ không giữa tai họa xảy ra với tội ác mà mình đã phạm. Chỉ một điều là tôi đang trình bày rõ đầu đuôi gốc ngọn một chuỗi sự thật và ước ao không rời bỏ ngay cả một mắc xích nhỏ.

Ngay ngày hôm xảy ra trận hỏa hoạn, tôi tìm đến các nơi đã bị tàn phá. Trừ ra một bức, còn tất cả các bức tường nhà đều bị sập nát. Bức tường đã chịu đựng được ngọn lửa dữ dội thì không đầy lắm, tọa lạc ở giữa khoảng giữa căn nhà, sát ngay đầu giường ngủ của tôi. Tôi nhận biết ra nó chính nhờ lớp vôi vữa mới trét lên không lâu trước đó.

Chung quanh bức tường này là một đám đông; có nhiều người xem ra rất nóng nảy với sự lưu tâm đặc biệt từng phần trên đó. Những tiếng kêu “*Kỳ lạ quá!*” “*Thật quái dị!*” và nhiều chữ đồng nghĩa tương tự đã gọi sự tò mò của tôi.

Tôi đến gần và thấy, như một hình chạm, trên mặt phẳng màu trắng, hình dáng một con mèo to lớn in rõ trên đó từng đường nét một cách tuyệt diệu. Quanh cổ của nó có một sợi giây thòng lọng.

Khi thoạt nhìn thấy cái điều như ma quỷ hiện hình này, tôi cảm nghe cực độ kinh ngạc và sợ hãi. Nhưng rồi, sự suy luận giải thoát cho tôi. Tôi nhớ lại là đã treo cổ con Pluto trong căn vườn kế cận ngôi nhà. Khi còi báo động chữa lửa vang lên, cái vườn này tức khắc có nhiều người hiện diện. Có lẽ ai đó trong đám người ấy đã cắt giây treo cổ con vật và xuyên qua một cánh cửa sổ mở, ném vào phòng tôi. Các bức tường sụp, đè nghiêng con vật nạn nhân xuống sát bức tường còn sót; chất am-mô-niắc trong mình con vật cùng chất vôi mới quét đã phối hợp mà làm nên hình thể kinh khủng như tôi đã thấy.

Dù rằng tôi sẵn sàng với mọi lý lẽ để tự biện minh cho lương tâm của mình, nhưng sự kiện hình ảnh con mèo in trên bức tường mà tôi chứng kiến cũng đã làm nên một ấn tượng sâu sắc trong ý nghĩ. Trong nhiều tháng trời, tôi không thể tẩy trừ được nỗi ám ảnh theo con vật đã chết; và dường như trong tim tôi có dậy lên một thứ thương xót nào cho nó, nhưng điều ấy không phải là sự hối hận. Tôi đã vượt quá xa với những tình cảm hối hận theo sự mất con vật.

Lúc bấy giờ, tôi lại thường xuyên đối xử tàn tệ hơn với những con vật khác nuôi trong nhà.

*

* *

Một đêm, đang ngồi lơ mơ nửa say nửa tỉnh trong căn phòng nhỏ tại một nhà thổ, sự chú ý của tôi bỗng đổ dồn lên một con vật màu đen đang đứng trên nắp một thùng rượu Rhum lớn được dùng làm vật trang trí chính của căn nhà.

Trong một lúc lâu, tôi nhìn chằm chằm cái khối hình thể đó. (Bây giờ, điều làm tôi ngạc nhiên là tại sao tôi lại không nhận ra “nó” liền ngay khi ấy?). Tôi bước đến gần, đưa tay sờ và thấy đó là một con mèo đen rất lớn, cũng lớn bằng con Pluto trên mọi phương diện, chỉ trừ một điểm: Pluto không có tí đốm lông trắng nào trên mình, còn con vật này lại có một khoảng lông trắng rất lớn, dù mập mờ lem lấm, bao gồm trọn cả vùng trước ngực.

Khi được tôi sờ đến, con vật lập tức nhồm dậy, bật lên tiếng kêu lớn rồi chúi đầu cọ sát vào tay tôi với vẻ vui mừng hoan hỉ. Đây cũng chính là điều tôi tìm kiếm. Tôi bèn hỏi ngay người chủ nhà chứa để xin mua lại con mèo, nhưng người này tỏ ra không biết gì cả và nói rằng chưa từng bao giờ trông thấy con vật trước đó. Tôi lại tiếp tục vuốt ve nó.

Khi tôi sửa soạn rời nơi đó thì con vật tỏ vẻ như không muốn lìa tôi. Tôi để mặc nó đi theo về nhà, thỉnh thoảng ngừng lại vỗ nhẹ lên lưng nó như vẫn thường làm với Pluto.

Khi đến nơi chốn cư ngụ mới, nó tự tỏ ra như đã quen thuộc lắm và tức thì trở thành nỗi ưa thích lớn của vợ tôi.

Phần riêng, tôi lại sớm cảm nhận ra nỗi chán ghét nổi dậy trong lòng vì sự hiện hữu của con vật. Đây chỉ là điều dội lại của những gì tôi đã dự liệu trước, nhưng không biết tại sao mà sự ưa thích của con vật đối với tôi lại làm tôi gớm ghét và buồn nản quá. Cảm nghĩ gớm ghét này, với một mức độ từ từ chậm chạp, đã tăng trưởng và lớn dậy trong lòng. Nhưng do bởi nỗi xấu hổ nào đó, hoặc cũng bởi cái ký ức về tội lỗi cũ mà tôi tự trốn tránh con vật mới và ngăn không cho phép mình đối xử tàn tệ với nó.

Trong nhiều tuần lễ, tôi đã không dám làm cho nó sợ hãi, hoặc hơn nữa, không dùng bạo lực với nó. Nhưng một cách từ từ –rất từ từ--, tôi nhìn đến nó bằng sự ghê tởm không cách nào diễn tả cho hết và lẳng lẳng rời xa sự hiện hữu đáng ghét của nó như rời xa hơi thở của một kẻ bị bệnh dịch hạch.

Có điều chắc chắn, thêm vào sự chán ghét của tôi đối với con vật chính là ngay buổi sáng sớm hôm sau cái đêm đem nó về nhà, tôi khám phá ra nó cũng bị chột một mắt như con Pluto ngày trước. Tình cảnh này chỉ càng làm cho vợ tôi thêm yêu thương nó, bởi vì như tôi đã nói, nàng là người có một tình cảm rất cao cho các loài súc vật (thứ tình cảm đã từng trở thành nét đặc sắc trong tính tình và là nguồn cội cho bao nhiêu thú vui đơn giản và thanh khiết nhất đạo trước của tôi.)

*

* *

Nhưng, dù cho có bị tôi gớm ghét, con vật vẫn tỏ ra ưa thích tôi đặc biệt. Nó theo sát từng bước chân tôi một cách bướng bỉnh. Bất cứ tôi ngồi ở đâu, nó cũng đều đến nằm thu mình dưới ghế, hoặc nhảy lên đầu gối, bao bọc tôi lại với một chuỗi liên tiếp mon tron cọ xát thật đáng tởm. Nếu như tôi nhôm dậy thì nó chen vào giữa hai chân tôi và cứ vậy mà lấn tôi đến gần như té xuống đất; hoặc bấu những móng dài nhọn hoắc lên áo quần và luôn cả trên ngực tôi.

Những khi như vậy, dù rằng muốn thoi mạnh cho nó một đấm, tôi vẫn kềm lại được, một phần bởi kỷ niệm về tội ác cũ, nhưng chính yếu (xin hãy để cho tôi tự thú) là *tự dung tôi thấy sợ con vật vô cùng*.

Tuy nhiên, nỗi sợ hãi này không phải giống như cảm giác bình thường con người vẫn có, mà “nó” đến từ một cái gì rất sâu xa làm cho tôi tự nghe xấu hổ.

Vâng, ngay cả khi ở trong căn phòng nhỏ dành cho kẻ tử tội như hiện tại, tôi cũng cảm nghe thật xấu hổ để thú nhận rằng sự sợ hãi khủng khiếp mà con vật gọi lên thì chỉ là những ảo tưởng của riêng tôi. Dù vậy,

“nó” đến từ từ với một tốc độ rất chậm gần như không cảm biết được. Tôi cố chống chọi để loại bỏ “nó” ra khỏi đầu óc, nhưng vẫn vô ích. “Nó” mô tả nên một vấn đề mà tôi rùng mình khi nghĩ đến. “Nó” gọi cho tôi sự tương tượng về một cái giáo hình dài gồm ghiếc. “Nó” tượng trưng cho tai họa và tội ác, cho cái chết và sự khổ đau.

Quả nhiên tôi đã vượt quá sự dày vò mà con người có thể gánh chịu. Và con vật ghê tởm –cùng giống loài với con Pluto đã bị tôi hủy diệt— lúc bấy giờ lại có đủ năng lực làm điên đảo khó chịu đến không kham ứng nổi cho một kẻ đàn ông như tôi.

Ôi! Cả ban ngày lẫn ban đêm, tôi chẳng thể nào còn tìm ra được sự an ổn tâm tư nữa. Trước kia con vật không để tôi chút nào tự do, thì lúc về sau, trong nhiều giờ liên tiếp, tôi lại bắt đầu bị vây chụp bởi một điều không diễn tả nổi là sợ hãi cái thân thể nặng nề và luồng hơi thở nóng của nó phả vào mặt –giống như cơn mơ dữ mà tôi không đủ sức để vùng thoát ra đã trĩu nặng lên trái tim trong giấc ngủ.

Dưới sự dày vò như thế, cái thiên tính yếu ớt còn sót trong tôi cũng bị đè bẹp luôn, để chỉ lưu lại những ý nghĩ đen tối xấu xa. Khí chất buồn bã thường nhật giờ đây gia tăng không ngừng khiến cho tôi đâm thù ghét cả sự thân ái tử tế mà những người chung quanh vẫn thường hay bày tỏ. Rồi từ những cơn giận bất ngờ không thể cầm giữ rất thường khi xảy ra, tôi nhắm mắt bỏ liêu chính mình, bỏ mặc luôn người vợ không lỗi lầm gì đáng phải trách chê.

Một bữa, nhân những công việc vặt, tôi và vợ tôi cùng nhau đi xuống căn hầm của tòa nhà cũ kỹ mà vì tình trạng thiếu thốn, chúng tôi bắt buộc phải lưu trú. Con mèo theo xuống cầu thang và gần như ném tôi chúi đầu về phía trước. Tôi tức điên người lên được. Trong cơn giận cao độ, quên mất nỗi sợ hãi trẻ con cho tới lúc ấy vẫn còn chiếm hữu đầu óc, tôi bèn cầm lấy cái búa và toan phóng về phía con vật với sự tin chắc rằng nó sẽ không tránh được đòn chí mạng như tôi mong ước. Nào dè, cú phóng này bị vợ tôi cản trở bằng cánh tay níu tôi lại. Tôi càng nổi lôi đình thêm vì sự can thiệp của nàng nên rút cánh tay đang bị níu, đâm phập cái búa vào giữa đỉnh đầu nàng. Không một tiếng kêu, nàng gục chết liền ngay tại chỗ.

Làm xong tội ác ghê gớm ấy, tôi lập tức nghĩ đến việc phải giấu đi cái xác. Tôi biết là không thể di chuyển nó ra khỏi nhà dù ban ngày hay ban đêm mà không tránh được sự dòm ngó của hàng xóm. Nhiều kế hoạch đưa đến trong óc. Có lúc tôi nghĩ đến điều cắt xén xác chết ra từng mảnh nhỏ rồi đốt tiêu đi. Có lúc lại quyết định đào một cái mộ ngay giữa căn hầm để vùi cái xác. Lúc khác tính đến chuyện ném nó xuống cái giếng giữa sân; hoặc là gói nó lại trong một hộp lớn như kiểu các kiện

hàng buôn bình thường rồi gọi một người phu khuân vác đến nhờ đem nó ra khỏi ngôi nhà gửi đi đâu đó.

Cuối cùng, tôi nghĩ được một kế hoạch tốt đẹp hơn tất cả mọi kế hoạch đã nghĩ ra từ trước. Đó là sự bỏ cái xác vào trong một phòng rất nhỏ dưới căn hầm rồi xây kín lại, giống như giới tăng lữ thời Trung cổ vẫn thường hành xử đối với các nạn nhân của họ.

Theo mục đích như thế thì cái phòng nhỏ này rất thích hợp cho hoàn cảnh hiện tại. Những bức tường của nó được xây một cách lỏng lẻo và về sau có đắp thêm lên một lớp vôi nhám. Lớp vôi này đã bị không khí ẩm ướt của căn hầm làm cho mục bở đi chút ít. Và lại, có một bức tường nhô ra hẳn, có lẽ lúc trước tại đây đặt lò sưởi hay ống khói gì đó, về sau được bít kín giống như các phần khác của căn phòng. Chắc chắn là tôi có thể gỡ được những viên gạch nơi đó để chêm cái thầy ma vào giữa rồi xây kín lại như trước mà chẳng ai có thể khám phá ra được.

Trong cách tính toán như thế, tôi không bị thất vọng.

Nhờ một cái xà beng, tôi tách những viên gạch ra một cách dễ dàng rồi cẩn thận đặt cái thầy ma vào sát bức tường bên trong, xong xếp lại toàn bộ giống y như cũ. Riêng lớp gạch mới lót, tôi chu đáo xem xét từng li từng tý.

Khi mọi việc xong xuôi, tôi cảm thấy rất thỏa mãn. Bức tường không lộ ra chút nào khác lạ. Những gạch vụn rác rến trên sàn được nhặt nhạnh rất kỹ. Tôi nhìn quanh một cách đắc thắng và tự nghĩ thầm *“Ít nhất công lao khó nhọc của mình cũng không trở nên vô ích!”*

Bước kế tiếp, tôi phải lùng kiếm con vật đã là nguyên nhân cho tất cả mọi đau khổ của tôi; bởi vì tôi quyết định sẽ đưa nó vào chỗ chết. Nhưng ngay khi ấy, tôi không thể tìm thấy nó ở đâu cả. Dường như con vật khôn lanh đã được báo động bởi sự giận dữ cực độ trước đó của tôi nên trốn biệt đi.

Thật không thể diễn tả hay hình dung được chiều sâu ý nghĩa hạnh phúc theo ý nghĩ *“con vật góm ghiếc đã biến mất”* trong tôi lúc ấy. Khi đêm tới cũng chẳng thấy nó lộ diện. Ít ra đó là đêm đầu tiên kể từ khi đem nó về nhà, tôi đã ngủ được một giấc rất ngon; ngủ luôn trên cả tội ác sát nhân đè nặng trong lòng.

*

* *

Ngày thứ hai, rồi ngày thứ ba trôi đi, sự dằn vò trong tôi cũng không xuất hiện.

Một lần nữa, tôi cảm tưởng như mình đang hít thở không khí của một con người tự do. Con vật kinh khủng đã trốn biệt mãi mãi! Tôi không phải trông thấy nó nữa! Nỗi sung sướng của tôi lên đến cực độ. Tội lỗi tôi đã phạm thì chẳng may làm tôi rối trí. Một vài cuộc điều tra về sự biệt dạng của vợ tôi được tiến hành, nhưng tất cả, tôi đều trả lời trôi

chảy. Ngay đến sự kiếm tìm kẻ mất tích cũng được thiết lập, nhưng dĩ nhiên chẳng gì có thể bị khám phá.

Với một hạnh phúc cầm chắc trong tay, tôi bắt đầu nhìn về tương lai bằng đôi mắt lạc quan.

*

* *

Vào ngày thứ tư sau buổi giết chết người vợ thân yêu, một nhóm thanh tra bắt thần kéo đến nhà tôi và tiếp tục cuộc thẩm vấn nghiêm ngặt. Tôi chẳng chút nào tỏ ra luống cuống theo sự bí mật mà tôi đang che đậy.

Đoàn thanh tra truyền lệnh cho tôi phải đi theo họ trong cuộc lục soát toàn thể ngôi nhà, không bỏ sót bất cứ xó xỉnh nào mà không xem xét. Ba hay bốn lần, họ đi xuống cái hầm. Tôi tính bơ không mảy may xúc cảm, trái tim đập nhẹ như trong giấc ngủ của một người rất vô tội.

Trong khi họ ra công lục soát thì tôi vòng tay trước ngực, đi lui đi tới suốt cả căn hầm một cách thông thả dễ chịu.

Sau khi không tìm thấy chút dấu vết nào khả nghi, nhóm thanh tra sửa soạn bỏ đi. Trong hồn tôi, nỗi hoan hỉ lên đến cực độ đến khó thể cầm giữ. Do bởi sự đắc thắng và cũng bởi muốn trả lời một cách chắc chắn hơn với họ về sự vô tội của mình, tôi nóng lòng muốn nói với họ một lời nào đó.

Cuối cùng tôi phát biểu khi thấy đám thanh tra bắt đầu bước lên cầu thang:

“Thưa các ông, tôi rất vui mừng đã làm dịu đi sự ngờ vực của các ông. Tôi cầu chúc tất cả các ông khoẻ mạnh và có thêm được một chút lịch sự. Thưa các ông, để chia tay, tôi xin nói, đây, đây là một ngôi nhà có lối kiến trúc rất hoàn hảo” (Trong nỗi ao ước ghê gớm được nói ra một điều dễ dàng, tôi tự nhiên chẳng biết mình đã thốt ra cái gì nữa) *“Tôi có thể nói rằng đây là ngôi nhà có lối kiến trúc rất tuyệt diệu. Những bức tường này – có phải các ông đang sắp sửa bỏ đi? Những bức tường này thì ghép lại với nhau rất chắc.”*

(Rồi với bộ tịch của một kẻ điên mê, tôi gõ mạnh cây gậy đang cầm trong tay lên chính ngay chỗ gạch mới lót mà phía đằng sau đó, tôi đã dựng cái xác người vợ yêu quý.)

Có lẽ đã đến hồi Chúa giải thoát tôi khỏi những móng nhọn nanh vuốt của ma quỷ! Chẳng bao lâu sau khi tiếng gõ rơi vào thình không, có một tiếng trả lời từ dưới đáy mộ vọng lên. Đó là một tiếng kêu, thoát đầu nghe nghẹn ngào như bị bịt kín miệng, giống hết tiếng con nít khóc, sau vang thành một hơi dài chát chúa và cứ vậy mà liên tục hét lớn.

Đó không phải tiếng người, mà đúng là tiếng hú của một loài quái vật, nửa nghe than vãn rên rỉ, nửa nghe vui mừng chiến thắng. Cái tiếng

ấy như thốt ra từ cổ họng của những loài ma quỷ không ngừng nguyên rủa sự đày đọa dưới địa ngục mà chúng đang phải gánh chịu.

Tôi gần như muốn ngất xỉu vì sợ hãi, lão đảo ngã về phía bức tường đối diện. Trong chốc lát, những vị thanh tra đứng như chết trân tại chỗ, vẻ cực độ hoảng hốt hiện ra trên mặt. Nhưng tiếp ngay đó, một chục cánh tay khoẻ mạnh tới tấp moi móc lớp gạch mới lót của bức tường nơi phát ra tiếng quỷ hú. Mùi xác chết bốc lên. Cái xác đã hoàn toàn phình trương và đông đặc máu, dựng đứng trước con mắt kinh hoàng của các viên chức nhà nước. Phía trên đầu xác chết, một cái miệng màu đỏ đang nhe rộng với con mắt độc nhất rực sáng ánh lửa.

Đó chính là con mèo đen, con vật gớm ghiếc đã quỷ quyết lôi kéo tôi vào tội ác sát nhân. Chính tiếng hú của nó đang sắp sửa đẩy tôi vào tay người đao phủ.

Trời ạ! Tôi đã lấp kín con vật đáng ghê tởm ấy vào chung trong một nắm mồ với vợ tôi!

Trần Thị Bông Giấy.
(San Jose, Cali, tháng 10/1992)

□